

מסכת יבמות

פרק יא

א. האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, שלום בינו לבינה ושלום בעולם, ובאתה ואמרה, מת בעלי, תנשא. מת בעלי, תתיבם. שלום בינו לבינה ומלחמה בעולם, קטטה בינו לבינה ושלום בעולם, ובאתה ואמרה, מת בעלי, אינה נאמנת. רבי יהודה אומר, לעולם אינה נאמנת, אלא אם כן באתה בוכה ובגדיה קרועין. אמרו לו, אחת זו ואחת זו, תנשא:

ב. בית הלל אומרים, לא שמענו אלא בבאה מן הקציר, ובאותה מדינה, וכמעשה שהיה. אמרו להן בית שמאי, אחת הבאה מן הקציר, ואחת הבאה מן הזיתים, ואחת הבאה מן הקציר, ואחת הבאה ממדינה למדינה. לא דברו חכמים בקציר אלא בהנה. חזרו בית הלל להורות כבית שמאי:

ג. בית שמאי אומרים, תנשא ותטל כתבתה. בית הלל אומרים, תנשא ולא תטל כתבתה. אמרו להן בית שמאי, התרתם ערוה

חמורה, לא תתירו את ממון הקל. אמרו להן בית הלל, מצינו שאין האחים נכנסים לנחלה על פיה. אמרו להם בית שמאי, והלא מספר כתבתה נלמד, שהוא כותב לה, שאם תנשאי לאחר, תטלי מה שכתוב ליכי. וחזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי:

ד. הכל נאמנים להעידה, חוץ מחמותה, ובת חמותה, וצרתה, ויבמתה, ובת בעלה. מה בין גט למיתה, שהכתב מוכיח. עד אומר מת, ונשאת, ובא אחר ואמר לא מת, הרי זו לא תצא. עד אומר מת, ושנים אומרים לא מת, אף על פי שנשאת, תצא. שנים אומרים מת, ועד אומר לא מת, אף על פי שלא נשאת, תנשא:

ה. אחת אומרת מת ואחת אומרת לא מת, זו שאומרת מת תנשא ותטל כתבתה. וזו שאומרת לא מת לא תנשא ולא תטל כתבתה. אחת אומרת מת ואחת אומרת נהרג, רבי מאיר אומר, הואיל ומכחישות זו את זו, הרי אלו לא ינשאו. רבי יהודה ורבי שמעון אומרים, הואיל וזו וזו מודות שאינו קים, ינשאו. עד אומר מת ועד אומר לא מת, אשה אומרת מת ואשה אומרת לא מת, הרי זו לא תנשא:

ו. האשה שהלכה היא ובעלה למדינת הים, ובאה ואמרה מת בעלי, תנשא ותטל כתבתה, וצרתה אסורה. היתה בת ישראל לכהן, תאכל בתרומה, דברי רבי טרפון. רבי עקיבא אומר, אין זו

דָּרָךְ מוֹצִיאָתָה מִיָּדַי עֲבָרָה, עַד שְׁתֵּהָא אַסוּרָה לְנִשְׂא, וְאַסוּרָה
מִלְאָכֵל בְּתֵרוּמָה:

ז. אָמְרָה מֵת בְּעָלִי וְאַחֵר כָּךְ מֵת חָמִי, תִּנְשֵׂא וְתִטֹּל כְּתֻבָּתָה,
וְחִמּוּתָה אַסוּרָה. הִיָּתָה בֵּת יִשְׂרָאֵל לְכֹהֵן, תֹּאכֵל בְּתֵרוּמָה, דְּבָרֵי רַבִּי
טְרַפּוֹן. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין זֶה דָּרָךְ מוֹצִיאָתָה מִיָּדַי עֲבָרָה, עַד
שְׁתֵּהָא אַסוּרָה לְנִשְׂא, וְאַסוּרָה לְאָכֵל בְּתֵרוּמָה. קִדֵּשׁ אַחַת מִחֲמִשׁ
נָשִׁים וְאִינוּ יוֹדֵעַ אִיזוֹ קִדֵּשׁ, כָּל אַחַת אוֹמֶרֶת אוֹתִי קִדֵּשׁ, נוֹתֵן גִּט
לְכָל אַחַת וְאַחַת, וּמִנִּיחַ כְּתֻבָּה בֵּינֵיהֶן וּמִסְתַּלֵּק, דְּבָרֵי רַבִּי טְרַפּוֹן.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין זֶה דָּרָךְ מוֹצִיאָתוֹ מִיָּדַי עֲבָרָה, עַד שְׁתֵּינָן גִּט
וּכְתֻבָּה לְכָל אַחַת וְאַחַת. גִּזֵּל אֶחָד מִחֲמִשָּׁה וְאֵין יוֹדֵעַ מֵאִיזָה גִּזֵּל, כָּל
אֶחָד אוֹמֵר אוֹתִי גִזֵּל, מִנִּיחַ גִּזְלָה בֵּינֵיהֶן וּמִסְתַּלֵּק, דְּבָרֵי רַבִּי טְרַפּוֹן.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֵין זֶה דָּרָךְ מוֹצִיאָתוֹ מִיָּדַי עֲבָרָה, עַד שְׁתֵּשְׁלָם
גִּזְלָה לְכָל אֶחָד וְאַחַד:

ח. הָאִשָּׁה שֶׁהִלְכָה הִיא וּבִעְלָהּ לְמַדִּינַת הַיָּם וּבָנָה עֲמָהֶם, וּבָאָה
וְאָמְרָה מֵת בְּעָלִי וְאַחֵר כָּךְ מֵת בְּנִי, נֶאֱמָנָה. מֵת בְּנִי וְאַחֵר כָּךְ מֵת
בְּעָלִי, אֵינָה נֶאֱמָנָה, וְחוֹשְׁשִׁים לְדַבְּרֶיהָ, וְחוֹלְצִת וְלֹא מִתְּיַבֶּמֶת:

ט. גָּתוּ לִי בֵּן בְּמַדִּינַת הַיָּם, וְאָמְרָה מֵת בְּנִי וְאַחֵר כָּךְ מֵת בְּעָלִי,
נֶאֱמָנָה. מֵת בְּעָלִי וְאַחֵר כָּךְ מֵת בְּנִי, אֵינָה נֶאֱמָנָה, וְחוֹשְׁשִׁים
לְדַבְּרֶיהָ, וְחוֹלְצִת וְלֹא מִתְּיַבֶּמֶת:

י. נתן לי יָבָם בְּמִדֵּינַת הָיִם, אָמְרָה מִת בַּעֲלִי וְאַחֵר כָּךְ מִת יָבָמִי,
יָבָמִי וְאַחֵר כָּךְ בַּעֲלִי, נֶאֱמָנָה. הִלְכָה הִיא וּבַעֲלָה וַיָּבֶמָה לְמִדֵּינַת
הָיִם, אָמְרָה מִת בַּעֲלִי וְאַחֵר כָּךְ מִת יָבָמִי, יָבָמִי וְאַחֵר כָּךְ בַּעֲלִי,
אֵינָה נֶאֱמָנָה. וְשָׂאִין הָאִשָּׁה נֶאֱמָנָה לֹמֵר מִת יָבָמִי, שְׁתַּנְשָׂא. וְלֹא,
מִתָּה אַחֻתִּי, שְׁתַּכְנִס לְבֵיתוֹ. וְאִין הָאִישׁ נֶאֱמָן לֹמֵר מִת אָחִי,
שְׁיִיבִם אִשְׁתּוֹ. וְלֹא, מִתָּה אִשְׁתִּי, שְׁיִשָּׂא אַחֻתָּה: